

Feniks op de Finca

nieuw avontuur tegemoet

Ema Šindelářová

inkijkexemplaar

Ema Šindelářová

Feniks op de Finca

nieuw avontuur tegemoet

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2023
Copyright © Ema Šindelářová

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Omslag (profiel)foto © Ton de Koning | ProBeeld
Omslag model © Kristýna

Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

ISBN 978-94-93275-78-2 | NUR 402

Copyright © 2023 Ambilicious, Breda
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Feniks op de Finca

nieuw avontuur tegemoet

Voorwoord

De eerste ontmoeting was op een zomerse middag. Ema, die allesbehalve een feniks is. Toch ontluikte tijdens de redactie van 'Tranen van een Feniks' een roos met doornen. Doornen die gaandeweg afgeworpen werden zonder de schoonheid van de roos te verliezen.

De reis naar de Finca brengt de lezer nog dichterbij het innerlijk van Emma, Emicka en de natuur.

Het balanceren in de verkillende wereld brengt Ema met humor, onvoorwaardelijke liefde en soms een vulkanische onzekerheid. Een schoonheid die menigeen mag koesteren.

Dankbaar voor onze eerste ontmoeting, en het samen verder reizen.

Liefs Inanna

Dankwoord

Ik ben ontzettend dankbaar voor de avonturen die ik mag beleven. De bijzondere mensen hier in Válor en omgeving, die ons hebben opgenomen als nieuwe burens en – zonder dat ze dat wisten – belangrijke personages werden in mijn nieuwe boek.

Mijn partner wil ik bedanken voor zijn liefde, geduld en zijn zwijgen. Hij weet nu, dat hij niet tegen mij moet praten en liefst uit mijn buurt moet blijven als ik schrijf.

Mijn drie kinderen ben ik dankbaar voor hun wijze lessen, hun steun en onvoorwaardelijke liefde.

Ik ben blij, dat Ambilicious mijn verhalen in een prachtig boek wil kneden, samen met Ton de Koning, hun vormgever en fotograaf; waarvoor dank.

Een speciale dank wil ik geven aan de Regisseur, van wie ik nog steeds mag doorspelen en die elke keer nieuwe wendingen voor mij bedenkt.

1 Vertrek

‘Je bent toch niet van plan om de grote speakers mee te nemen?’ Emma bekijkt de stapel met spullen in de woonkamer, die nu al groter lijkt dan de achterbak van de Yeti. ‘Natuurlijk wel, anders zou ik ze toch niet hier neerzetten.’

‘Dat past toch nooit?’

‘Ach jawel, je moet gewoon slim inpakken.’

‘Ik ben benieuwd hoe je vijftientig kubieke meter aan spullen slim gaat inpakken in een Škoda. En ik heb nog niet eens mijn kleren ingepakt.’

‘Jezus ... ja, dat wordt pas een probleem. Misschien een idee om niet al je schoenen mee te nemen? Anders moeten we toch een vrachtwagen huren.’

Emma barst in lachen uit. Ze omhelst Bas en geeft hem een zoen.

‘Ik neem geen schoenen met hakken mee, dat heeft toch geen zin daar in de bergen. Ik heb enorm veel zin om te gaan.’

Ze hebben het echt gedaan. Een woning in Spanje gekocht. ‘*Una finca*’, zeggen ze daar. Dat is een stuk land met een klein huisje erop. Vaak is er geen elektriciteit en geen drinkwater. Oorspronkelijk was het een opslag voor gereedschap die je nodig hebt om je land te bewerken. De finca in Válor, die Bas en Emma hebben gekocht, is anders. Er is water en elektriciteit en ze hebben zelfs een centrale verwarming op gas. Ze kunnen er zo in. Niet dat er geen uitdagingen zijn, integendeel; de verwaarloosde tuin bewerken, een nieuw sociaal leven opbouwen, leven van de helft van hun inkomsten en vooral: Het kunnen uithouden met zijn tweeën. Want de relatie tussen Bas en Emma is een veel grotere uitdaging dan van de verwaarloosde vierduizend meter grond een paradijs op aarde te maken.

In november 2019 zijn ze naar Zuid-Spanje vertrokken, met hun nieuwe tweedehands Škoda Yeti om daar een eigen plek te zoeken. Eerst zochten ze in de buurt van Guadix. Dit gebied ontdekten ze in mei dat jaar, toen ze een stuk van de Camino Mozárabe liepen van Almería naar Granada. Dat was het moment dat ze zich voor namen later in dit gebied terug te keren. Ze hebben de hele maand november gereserveerd voor hun zoektocht. Eerst in de dorpjes nabij

Guadix, waar ze het zo mooi vonden in mei. Later zijn ze op advies van hun vrienden toch de bergkam over gereden en hebben ze hun speurtocht voortgezet aan de zuidelijke kant van de Sierra Nevada, de Apujarras. 'Dat scheelt een jas,' zeiden hun vrienden en die kunnen het weten want ze wonen hier al zevenentwintig jaar. Zeeklimaat aan de ene kant van het gebergte en landklimaat aan de andere kant, vertelden ze.

Na een aantal huizen te hebben gezien, is hun keuze op de finca in Válor gevallen. Het ligt niet te ver en niet te dicht bij het dorp. Er is veel ruimte en privacy en toch niet afgelegen. De amandelbomen eromheen waren zelfs in november nog prachtig. Ze stelden zich voor hoe mooi het moest zijn in februari, als ze bloeien. Een grote witte zee van bloesem. Hier kunnen ze samen wat moois van maken! Een moestuin met tomaten en boontjes, ecologisch geteeld natuurlijk. Een klein zwembad voor de afkoeling in de warme dagen. Een rots-tuin in de helling, met kleine bodembedekkers met lavendel, tijm en rozemarijn. Er moet ook een schrijvershuisje komen voor Emma, dat tevens als gastenhuis kan dienen. Want er komen kinderen, kleinkinderen en vrienden op bezoek. Bas moet een plek krijgen waar hij urenlang gitaar kan spelen zonder dat iemand zich eraan kan storen. En later komt er ook een dansvloer; jazerker, want er moet gedanst worden in de tuin. Zonder tango en hun gezamenlijke plannen en ideeën waren ze waarschijnlijk allang uit elkaar geweest, die twee. Ze zijn samen op hun best als ze een missie hebben, een plan, een project. Hoe gekker hoe beter. Hoe spannender hun missie is, hoe beter ze met elkaar samenwerken. Ze zijn een goed team voor alle maffe ideeën.

2 Code Geel

Zondag 15 maart 2020 zijn ze vertrokken, ondanks de vele waarschuwendes appjes van vrienden en kennissen die zeiden dat Spanje op slot zit. Wat betekende dat precies?, vroegen ze zich af. Ze hebben de website van de Ministerie voor Buitenlandse Zaken geraadpleegd. Het reisadvies naar Frankrijk en Spanje is code geel. Dat betekent dat je voorzichtig moet zijn. Vanuit China is er een onbekend virus overgewaaid, een coronavirus dat zich heel snel over Europa verspreidt. En meer. Amerikanen zijn ook in de angstmodus geschoten. Trump is blij met zijn muur aan de grens met Mexico, dat zal het virus tegenhouden, denkt hij. De president van Tsjechië wil ook een noodtoestand uitroepen. Er heerst een virus; maar wat er vooral heerst, is angst. Bas maakt zich soms zorgen om zijn gezondheid, als hij iets in zijn keel voelt of hoofdpijn krijgt, denkt hij meteen aan corona. Emma is daar niet zo bang voor, al had ze een paar weken geleden een aantal klachten die op een besmetting zouden kunnen wijzen. Toen was er nog weinig bekend over dit alles en heerste er nog geen paniek. Ze had geen koorts, dus dan zou dat niet zo ernstig zijn, dacht ze. Nu is ze weer opgeknapt en heeft haast met hun vertrek. Bas ook. Hij heeft al zo lang op dit moment gewacht! Bovendien hebben ze het huis in Rheden al verhuurd via een makelaar. Maandag 16 maart komt hier een stel wonen dat op zoek is naar een eigen huis in de buurt voor langere tijd. Ze hebben nu een contract voor drie maanden. In juli komen Bas en Emma weer terug naar Nederland, want dan zal het in Spanje waarschijnlijk ondragelijk heet zijn. Dat zijn de plannen. Geen virus en geen angstgolf zal ze tegenhouden. Ze starten de Yeti en rijden richting Antwerpen. Spotify via het mobiel van Bas op de speakers, thermoskan met koffie bij de hand en ze rijden hun droom tegemoet.

De muziek wordt onderbroken door een inkomend gesprek: Dennis.

‘Wat ben je aan het doen, pa?’

‘We zijn onderweg,’ antwoordt Bas.

‘Onderweg waarheen?’

‘Naar Spanje, naar onze finca, dat wist je toch?’

‘Ben je nou helemaal gek geworden? Je gaat toch niet rijden nu? De

hele wereld staat op zijn kop en jij gaat naar Spanje?’

‘Doe eens rustig Dennis, er is niets aan de hand. Elk jaar is er een griep epidemie en dan gaan er ook mensen dood.’

‘Dat is toch heel anders, snap je dat niet? Kijk je geen televisie?’

‘Eh ... nee, eigenlijk niet. We waren druk met andere dingen.’

‘Jezus, dat is echt niet te geloven man, waar zit je? Onder een steen of zo? Mensen graaien in de supermarkten en sluiten zichzelf op. In Spanje is er een noodtoestand uitgeroepen, worden er mensen overvallen op straat, het is nu echt ieder voor zich ...’

‘Rustig! Doe eens rustig man,’ roept Bas richting de telefoon. Altijd als hij dit woord gebruikt, schreeuwt hij. Bijzonder, denkt Emma. Als je iemand rustig wilt krijgen, ga je niet tegen hem schreeuwen, toch? Ze bemoeit zich niet met dit gesprek tussen Bas en zijn jongste zoon. Gesprekken met zijn kinderen in het algemeen. Er wordt toch niet naar haar gevraagd. Ze praten altijd tegen hun vader alsof hij alleen is.

‘Natuurlijk weten wij van de corona,’ vervolgt Bas op een rustiger toon. ‘We denken dat het sterk wordt overdreven. We hebben het reisadvies bekeken en Frankrijk en Spanje zijn geel. Voor de zekerheid zijn we een dag eerder vertrokken. “Oranje, het is nu oranje, pa! Die paniek is er niet voor niks, waarom ga je nu naar Spanje nu? Je hebt daar helemaal niemand.’

Mij misschien?, denkt Emma.

‘Het is nu puur ieder voor zich en voor zijn familie. Waar zit je dan liever? In Spanje, waar je niemand kent, of hier met je familie?’

‘Waar zou ik dan moeten zitten volgens jou, Dennis? Bij jou in Amsterdam?’

‘Ja natuurlijk! Met Fleur, mij, Mick en ma ...’

Tuurlijk, het oude merelnestje alweer. Aan mij hebben ze niet gedacht, ik zal dan alleen thuis moeten zitten of zo, denkt Emma. Wijselijk houdt ze haar mond. Dat gaat haar steeds beter af. Als ze straks ook Bas niet aanvalt voor wat zijn kinderen doen en denken, dan zou dat dat zou heel erg wijs en volwassen zijn.

‘Tjonge, Dennis, als iedereen thuis moet zitten, dan maakt het ook niet uit waar. Ik zit dan eerlijk gezegd liever in ons huis in Spanje dan in Nederland. Ik ben het helemaal zat. Ik wil in de tuin werken, rust aan mijn kop. Het heeft ook helemaal geen zin om dat nu tegen mij

te zeggen nu. We zijn al onderweg. En ik ben trouwens helemaal niet alleen, we zijn samen en hebben daar ook wel vrienden hoor.'

'Vrienden, vrienden, wat heb je daar voor vrienden, pa? Iedereen doet zich voor als een vriend, als ze denken dat je geld hebt.'

'Ik heb niet de indruk dat er iemand achter mijn geld aan zit hoor, hoe kom je daarbij? En ja, we hebben al vrienden gemaakt in Spanje! Emma heeft daar ook een vriend wonen.'

'Emma? Vrienden in Spanje? Hoe kan dat dan?'

'Ja, Dennis, dat kan. Ik waardeer je bezorgdheid om je ouwe man, maar maak je geen zorgen. Ik moet nu ophangen, ik zie de navigatie zo niet, als ik met je bel.'

'Jezus, pa, dat kun je toch op je scherm instellen.'

En weg is hij.

'Richting Bordeaux, nu! Daar!' Emma zwaait net op tijd met haar rechterhand.

'Ja, dank je. Wat een stresskip die Dennis, of niet?'

'Inderdaad.' Emma houdt het hierbij.

'Wat denk je? Hadden we thuis moeten blijven?'

'Bas, we hebben daarover nagedacht, toch? Verschillende opties doorgenomen. We hebben samen besloten om te gaan, de andere opties zijn dan niet meer interessant, of wel?'

'Je hebt gelijk.'

'Ik denk altijd: Wat is het ergste dat er kan gebeuren? Dat we straks voor een dichte grens staan, in dit geval. Dan moeten we weer terugrijden. We zijn nu al in Frankrijk.'

'Ja, of we nemen ergens een hotelletje en wachten totdat het overwaait.'

'Zie je?, er zijn altijd mogelijkheden. Vooralsnog hebben we geen probleem. Mochten we een probleem krijgen dan lossen we dat dan weer op. Er zijn altijd oplossingen.'

'En als we ziek worden?' Bas klinkt bezorgd.

'Dan moeten we uitzielen. Of je nou in Rheden in bed ligt of in Válor. Ik heb een doos met middelen mee en er zijn daar ook wel dokters en ziekenhuizen.'

'Ja, ik heb mijn homeopaatje mee, he?' Bas is ineens weer vrolijk.

'Vanavond weer even op de site kijken welke code ze nu geven,' besluit Emma. 'Tot een uur of acht doorrijden en dan een hotel zoeken?'

'Perfect. Ik ga zo tanken en dan mag jij weer rijden, oké?'